

[Helga Pedersen.]

er der spørgsmålet om, hvilken vægt man skal tillægge de betæneligheder, som professor Humlum har givet udtryk for, og som den ærede ordfører for socialdemokratiet, fru Lis Groes, omtalte. Jeg skal ikke gå videre ind på det, men blot gøre opmærksom på, at der i planlægningsudvalget var fremsat andre udtalelser; vi kan jo i udvalget drøfte, hvad der nærmere skulle ligge heri. Jeg skal ikke nægte, at professor Humlums udtalelser gør indtryk på mange rundt i landet, og derfor synes jeg også de må komme med ind i vore overvejelser.

Den næste tvivl er jo vanskeligere; den vedrører spørgsmålet om, hvorvidt det tredje universitet bør være i Sønderjylland. Mit partis ordfører gav udtryk herfor under forhandlingerne i 1962 om det lægevidenskabelige fakultet i Odense, og der er i mit parti, såvel i folketingsgruppen som blandt dets tilhængere landet over, en udtalt interesse i dette spørgsmål. Det er os magtpåliggende at få helt klaret, hvilken vægt der bør tillægges argumenterne for at få placeret det tredje universitet i Sønderjylland sammenholdt med planlægningsudvalgets bevisførelse, og det uanset at det vel til en vis grad drejer sig om inkommensurable størrelser, om faktorer, der efter deres art ikke er lette at sammenligne. Den højtærede minister har fortalt os meget lidt om regeringens syn på dette spørgsmål. Det forekommer imidlertid at være så nationalt betydningsfuldt, at klarhed skabes her, at jeg meget gerne hører yderligere bemærkninger og vurderinger fra den højtærede ministers side om netop dette spørgsmål. Jeg ved jo fra min virksomhed som minister for mange år siden, at netop den højtærede undervisningsminister til enhver tid traditionelt deltager i de møder, hvor vore landsmænd i grænseområdet forelægger deres særlige interesser for regeringen.

Blandt de henvendelser, vi har fået om universitetsplaceringer, findes i så henseende et meget vigtigt og vægtigt dokument om universitetssagen i Haderslev. Hvad der her er sagt af betydningsfulde organisationer og personer i de sønderjyske landsdele om værdien af at få et tredje universitet placeret i Sønderjylland, lader sig ikke forbigå i tavshed. Vi følger jo også alle med in-

teresse, og jeg kan sige med bekymring for vor egen evne til fremtidig kulturel indsats, den effektivitet, hvormed man fra tysk side bevidst sætter ind på det kulturelle arbejde i Sydslesvig. Der ydes på centralt plan fra tysk side betydelige bevillinger til arbejdet, og universitetet i Kiel og oprettelsen af en polyteknisk læreranstalt i Flensborg virker som kulturelle milepæle i det tyske arbejde. Dette er den kulturelle udfordring til os, og derfor er vi i mit parti stærkt interesseret i dette spørgsmåls afgørelse.

For nu at vende tilbage til det skriftt, vi har vedrørende universitetssagen i Haderslev, vil jeg kun fremdrage et par udtalelser til den højtærede ministers overvejelse. Jeg henviser til udtalelsen side 16, hvis jeg må tillade mig et kort citat. Der står efter en nærmere redegørelse:

„Det er samtidig den største nationale opgave, vi i mange år har stået over for.“

Jeg fremhæver også sønderjydernes forslag, at man deler det tredje universitet, så at de fakulteter, der ikke nødvendigvis må etableres sammen med det medicinske, placeres i Haderslev. Jeg er naturligvis klar over, at der heroverfor straks kan henvises til de sagkyndiges betænkelighed ved spredte fakulteter, et argument, jeg personlig har vanskeligt ved at tilsidesætte, men der kan utvivlsomt anføres andet og mere, og jeg beder altså den højtærede minister nærmere uddybe dette spørgsmål om regeringens syn på det sønderjyske universitet og om de forventninger, som fra sønderjysk side kan føres i marken efter debatten i 1962 her i tinget.

Vender jeg mig nu til den videre planlægning, som målt med den historiske alen vil være af langt større betydning end de mere øjeblikkelige tredjeuniversitetsproblemer, kan jeg i og for sig ikke føje meget til de synspunkter, den højtærede minister har anført. Det må være rigtigt at lade et særligt udvalg beskæftige sig med disse spørgsmål. Jeg kan ikke lide, at den højtærede minister kalder det et permanent udvalg. Det skulle dog gerne blive færdigt med arbejdet engang, og det må være nok, at vi vedtager en lov, der ikke er tidsbegrænset; så består udvalget, til vi ophæver loven. Hvad udvalgets opgaver angår, ser den opregning, som anføres i ministerens fremsættelsestale, fornuftigt ud, men